Szentélyavatás örömünnepén koporsó köré gyűltünk, hogy szeretteink a szentélybe
ezáltalborulása felett; az ünnepi mécses lángja, mely egy idők emlékét hivatott szeretett tárgyaink
lélektávozás emlékünnepévé alakul a szíveinkben, mely szintén boldog idők emlékét hívja
s lemondást tesz a legtisztább lélekről, mely földi megtestesülésében, mint hűtlen s mint
anyja szentelődő szentélybe avatta a szívünk családi kegyeleteket. S ha jelképpel akarnánk
megörökíteni emlékét, annak, aki tégedet, szánó fény, mint felszárnyon át boldogítottál, úgy el-
mondhatnánk róla a Szolláros szavai: אבן זולת (az zolt) mint virágló nőlőtő volt a te szívedben, ki élete
legszebb álmait valósította meg, miként a bibliai József fejezte meg az álmot: אבן זולת פרת
a három fürtös nőlőtőről, mely örömet nyert urának, boldogságot az élet nehéz bukóiba
vert lélekének. A te legszebb álmaidés kivetettek, valahol ide nőlőtőjéhez fűződött,
mely három fürtjével élet szövődésére nyújtotta számodra három leányoddal, kiknek mindenki
szívesen az édes anyának nemes lovén fakadtak úgy, hogy az élet küzdelem legszépebb napja-
ban is megelégedettség örömének fénye tölte be családi kegyeleteket. Most mint a nőlőnek inda-
kacsaival átkarolja s lovéhez öleli a fürtöket, hogy megállhassék kelyhét a vihardban szélye
levelével takargatja őket, hogy üdítő árnyékot biztosítson nyár a nap perzselő heve ellen, úgy szán-
totta nivének nálaival szemeinek s Mokáit kebelére ő, úgy örökölt szeretetének üdítő ár-
nyékával fogadtak, hogy megóvjon bennetket az élet égető napjától, a jövő élet sok tapasztalatától, hogy
nivének mélyéből fakadó élettudat mind, az idősebben nivárosztatkassa a te szívedben, de
ő nemcsak a te boldogítóstokra rendelte az Isten, jövő hivatása nem szegődött abban végetlen, hogy
az őszében csak József lányon boldogságot, oltsala kenyérhez jutott tőlte az ünnepeltnek nagy
tömege, mely hálás szeretettel környezte Józsefet, kinek karában a jótékonyság forrását nyi-
totta meg a nőlőtőhöz fűződő megszakadatlan boldog álom. De amióta az élet virágja lehullott
egy nemes fürtöt a három közül, óta, mely seb tátongott az szívén s, melyet leánya elmenetel
s amelyet jövő tudomány s legadatott ápolás nem volt képes bekötözni többé; hűségesek kö-
nyeztek, szeretettel virrasztottatak fölötte, mindmélyebbre szakott a seb, mely végtelen fájdalmak
közepette oltotta ki nemes életét. Immár maga is nyugalomra vágyott, fogadjátok ti is ünnepe-
dessel az örökhalálnak végzét, ki oly népen betöltötte kivalóját e földön, annak örök világ-
napja tündökölhet a szemeiben, hová bánatos szeretettel kísérni a távozó lelket a könnyező föld-
melyben most az elkülönött örök nyugalmát imádkoznunk.

Upperlan 1904. December 4.

Nathan Józsefné

MTA KÖNYVTÁR ÉS
INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ver 11/155

2W'1